

Та си бръкна, та си бръкна,
Въ Радината пазва,
Не извади, не извади,
Змия пепеляна,
Най си извади, най си извади
Кемеръ съ жълтици.

Мама на Пенка думаше:
“Пенке ле, мила, мамина!
Макаръ да съмъ ти мащиха,
Наука ще те научж,
Кога ти доде свадбата.
Като прѣдъ свадба излѣзешъ,
Хубаво да се примѣнишъ.
Лекичко да се поклонишъ,
На свекъръ и на свекърва,
И на по стара етърва,
Най на малкото деверче;
Очитъ да не издигашъ
Гората да погледнешъ.
Че те сватове познаватъ,
Че си съ хайдути ходила.”
Пенка мама си думаше:
„Азъ ще се молиж на тебе,
Пакъ ти се моли на татя,
Прикия да ме прикъоса,
Моята мъжка примѣна,
Мойтъ чифте лищови,
Моята сабя френгия
И дълга пушка бойлия;
Че азъ мъжъ ще да водиж,